

[Christmas Møller.]

Jeg skal dernæst vende mig til den højtærede Socialminister. Jeg maa maaske have Lov til at begynde med den Bemærkning, som vistnok samtlige Partiordførere vil tiltræde, at man maa for saa vidt forbeholde sig at vende tilbage til Socialministerens Tale, naar man faar Fortrykket at se. Thi derom kan der ikke være nogen Tvivl — og det kan jeg heller ikke tænke mig, at den højtærede Formand vil være uenig med mig i —, at naar vi her behandler et Lovforslag af en saa mægtig Rækkevidde, et Hovedprogrampunkt for Regeringen, er det nu ikke alt for gode Vilkaar, man giver Talerne fra Partierne, naar vi, faa Timer efter at Socialministeren har oplæst en Tale, som han har haft nogle Dage til at udarbejde, skal svare paa den, maaske oven i Købet i Enkeltheder. Jeg maa derfor have Lov til at sige, at man maa eventuelt vende tilbage til denne Tale — medmindre den højtærede Formand i dette Forhold som i saa mange andre har været den klogeste, paa den Maade, at han har skønnet, at Socialministerens Tale egnede sig bedre til at faa svaret paa lidt hurtigt end til, at man læste den igennem, og der saa var alt for mange Uhyrligheder, man skulde tage op til Drøftelse.

Naar jeg saa skal sige et Par Ord om, hvilket Indtryk den højtærede Socialministers Tale gjorde, vil jeg sige, at der var jo en smuk lille Selvbiografi til at begynde med. Der var et lille Stykke af den i Midten, og der var ogsaa lidt Selvbiografi til Slutning, og jeg forstod egentlig, at den højtærede Socialminister gav en Prøve paa den Biografi, man skal give af sig selv, naar man faar en Orden. Jeg ved jo, at det er et af Ministeriets Programpunkter, at der kun skal uddeles 5—6 Ordner om Aaret, og Ministeren maa utvivlsomt efter sin egen Mening skulle have den ene, og nu fik vi altsaa den biografiske Skildring, han kunde tænke sig at give. Man havde det Indtryk, at den højtærede Minister — paa samme Maade som i Eventyret den første Dame i Landet ser sig i Spejlet og bliver ved at se i det og siger: Lille Spejl, lille Spejl, hvem er skønnest? — Gang paa Gang tog Lovforslaget frem og sagde: Store Lovforslag, store Lovforslag, hvem er størst? Naa, alt dette skal jeg nu skænke den højtærede Socialminister. Jeg skal

skænke ham Selvbiografien og Forklaringen af det indreministerielle Arbejde, saaledes som det er formet. Men jeg vil gerne begynde med at gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Socialminister af politisk Art angaaende hans Tale om den forfalskede Parlamentarisme, vi har her i Landet.

Dermed mente den højtærede Socialminister jo den Stilling, vi nu en Gang har, med Folketinget som havende eet Flertal, Landstinget som havende et andet. Jeg vil gerne spørge den højtærede Socialminister, om han ikke, hvis Billedet en Gang vender om, saa Flertallet i Landstinget er det samme som Flertallet her i Dag og Flertallet i dette Ting konservativt, saa vil benytte Landstinget og den Magt, han fik dér. Det har Ministeren jo særlig Grund til at svare paa, ikke blot som Minister, men ogsaa som Medlem af Landstinget. Men enhver, som har fulgt en Smule med, ved, at det lige fra før Landstingsvalget i 1928 har været denne Stilling, Socialdemokratiet har indtaget, og jeg har ogsaa for nylig hørt en saa fremtrædende Partifælle af den højtærede Socialminister som det ærede Medlem Hr. Lundberg sige akkurat det samme, at Magten i Landstinget skulde benyttes. Derfor vil jeg gerne sige til den højtærede Minister, at jeg tror, han skal opgive denne Tale, naar Forholdet er det, at man fra Socialdemokratiets Side vil praktisere sin Politik saaledes, som man vil, og endvidere tror jeg, det vilde være forstandigt og godt, om Ministeren, som Ministeriet overhovedet, kunde komme ind paa ikke at søge at faa Demonstrationsforslag vedtaget i Folketinget for derefter at faa dem ført over i Landstinget og behandlet videre dér. Jeg tror, det for et forstandigt Arbejde her paa Rigsdagen vilde være formaalistjelligst, om man i hvert Fald i betydelig Udstrækning, om Enighed skulde naas om en Sag, da søgte at naa den her i Folketinget og ikke blot udskød Realitetsbehandlingen til det andet høje Ting.

Dernæst har jeg en anden Hovedbemærkning at gøre til Socialministeren. Socialministeren var overordentlig vred over, at ogsaa jeg som konservativ Ordfører havde fremhævet Begivenhederne i 1927 og talt om hele den politiske Stilling, som Socialdemokratiet i 1927 havde indtaget. Jeg kan jo